

[Kirsten Gloerfelt-Tarp.]

skel på den økonomiske støtte, som gives mandlige studerende, og den, der gives kvindelige studerende, ville jeg henstille til den højtærede undervisningsminister at søge en bevilling til af offentlige midler at få stillet penge til rådighed, sådan at dette misforhold kan rettes. Men samtidig vil jeg bede om, at det må blive undersøgt i sin helhed, om vi ikke er sakket agterud overfor de krav, som tiden stiller til støtte af de studerende, både mandlige og kvindelige. Prisforholdene har jo ændret sig i den sidste menneskealder, således at mange af disse legater og stipendier, regenser og ydelser har mistet forholdsmæssigt i værdi. Jeg er sikker på, at jeg vil vinde forståelse for mit synspunkt hos den højtærede undervisningsminister.

Der er et andet spørgsmål, jeg gerne vil sige et par ord om, et spørgsmål, som har været debatteret en del i offentligheden og i pressen. Det er tendensen til udskydelse af kvindelige nævninge, særlig i sædelighedssager. Jeg vil her først og fremmest takke den højtærede justitsminister, fordi han uden tøven har taget fat på denne sag og har udsendt et cirkulære til grundlisteudvalgene med anmodning om, at de søger at få en mere ligelig repræsentation af de to køn på grundlisterne. Den opgave, man nu i praksis står overfor, er for det første, at der på forslagene til grundlisterne skal optages så mange kvinder som muligt. Der må der naturligvis gøres en indsats fra kvindeforeningerne, fra partierne o. a. for at fremskaffe kvinder til forslagene, og så må man håbe, at grundlisteudvalgene vil følge den højtærede justitsministers cirkulære og gøre, hvad de kan for at vælge egnede kvinder. Efter retsplejeloven kræves der for at kunne blive nævning, at man er særlig egnet og værdig, men det betyder ikke, at man skal have nogle ganske specielle egenskaber; det betyder, at man skal have almindelig sund sans. Det ulykkelige er, at kvinder ikke er så kendte som mænd og derfor har vanskeligt ved i samme udstrækning som mænd at blive betegnet som særlig egnede og værdige. Derfor kunne der måske være grund til at overveje, om man ikke også burde søge at få flere kvindelige medlemmer i selve grundlisteudvalgene, da man må kunne gå ud fra, at kvinder kender flere kvinder og vil være interesserede i at udpege flere kvinder.

Nu er jo desværre ikke alle kvinder lige så interesserede og ansvarsbevidste som fru Ingrid Koch fra Køge, hvem vi skylder stor tak, fordi hun ved sin optræden og sin hand-

ling forstod at vække røre om denne sag. Derfor vil jeg gerne sige til kvinderne: lad nu være at bede jer fri for at blive optaget på grundlisterne; lad være at tro, at det er noget, som I ikke forstår jer på, og lad være at sige: vi vil ikke rodes ind i retssager. Der kræves ikke andet end sund sans. Det er da mit håb, at kvinder ikke i så stor udstrækning, som det måske har været tilfældet, vil bede om at blive fritaget; og jeg tror, det vil føles som en tilfredsstillelse for kvinderne at udøve domsmands- og nævningefunktion.

Men selvom man nu får en grundliste, som er mere ligeligt sammensat af de to køn, og selvom kvinderne ikke i stor udstrækning beder sig fri for at blive optaget på grundlisterne, kan det jo meget vel hænde, da udtrækningen iøvrigt sker ved lodtrækning, at der i en enkelt sag udtrækkes overvejende mænd og i en anden sag overvejende kvinder. Udskydningsretten vil da kunne bruges sådan, hvis der f. eks. kun er to af det ene køn, at det ene køn ganske udskydes. Disse tilfælde vil naturligvis blive sjældnere, jo flere kvinder der er optaget på grundlisterne, men man kan ikke udelukke, at det kan forekomme.

Hvad udskydningsretten angår, forekommer det mig, at den kan der ikke røres ved. Der kan måske ændres ved reglerne, men principielt er den fundamental for hele vort retssystem. Ligeså finder jeg, at udskydning fortsat bør være umotiveret. Man må være absolut sikker på, at det er uhildede mennesker, som bliver sat til at beskæftige sig med en enkelt sag, og derfor må f. eks. en forsvarer have ret til at udskyde en person blot på en mistanke. Det kan også være meget ubehageligt, både for forsvareren eller anklageren og for den person, som skal udskydes, at få en motivering, og dernæst ved vi godt allesammen, at motiveringerne ikke betyder så forfærdelig meget. Vi kender mange, mange tilfælde, hvor der angives ganske andre officielle motiveringer end den, der er den virkelige grund.

Til de sagførere, der har en vis tendens til at udskyde kvinder som nævninge i sædelighedssager, vil jeg gerne sige to ting. For det første er det befolkningens ønske, at såvel kvinder som mænd skal dømmes i nævningesager. Det har vist sig ganske tydeligt ved den debat, som er rejst i landets presse i anledning af fru Ingrid Kochs udskydelse i to nævningesager, så det tror jeg ikke der er nogen tvivl om. Det har været fundamentet for hele nævningeordegnen, at det var folkets retsbevidsthed, som skulle kunne give sig udslag, og dertil hører natur-